

Fra en reklameskilt i St. Louis til hjertet af New Wave of British Heavy Metal

Af Wade "Metal Child" Brooks - FORTSAT FRA NUMMER 1

British Caledonians reklameskilt nær mit hjem i St. Louis. Direktflyg til London: 225 dollar.

DIREKTE FLY TIL LONDON - 225 DOLLAR

I ungefär et år stod en reklameskilt for British Caledonian nær der jeg bodde i St. Louis. Den annoncerede et direkteflyg til London for 225 dollar. Hver gang jeg passerade den føltes England lite mere inom rækkevidde.

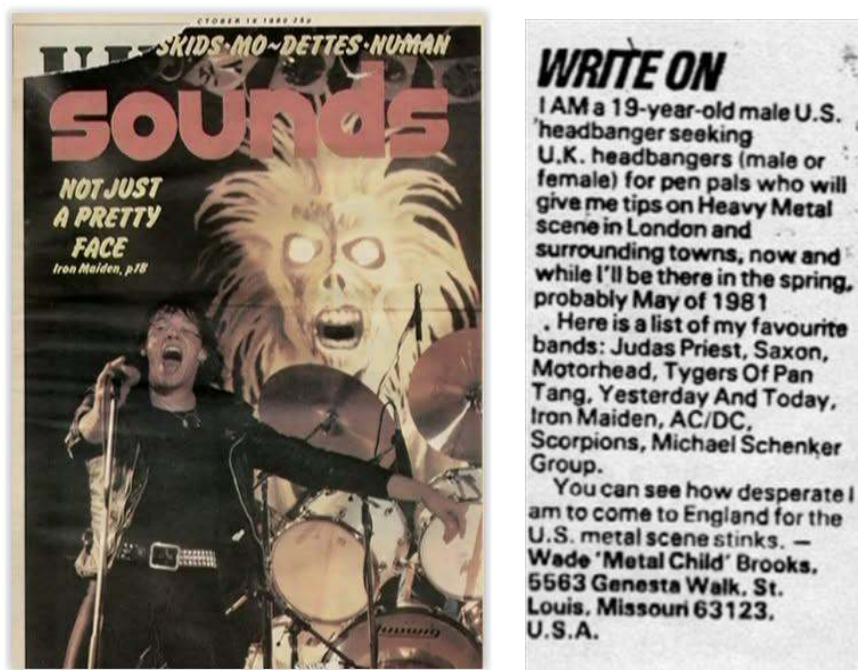
For de flesta betydde London seværdigheder, museer og turisme. For mig var England hjemstedet for verdens bedste heavy metal. Black Sabbath, Judas Priest og Motörhead kom fra Storbritannien, og en ny generation - Iron Maiden, Saxon, Angel Witch, Tygers of Pan Tang og Raven - holdt på at ta form.

Den amerikanske scenen kunne ikke måle sig med det som skete der. Jeg ville ikke læsa om det flere måneder senere i en tidskrift. Jeg ville tage af sted til England og opleve det selv.

Reklameskiltet gav mig drivkraften. Drømmen blev en plan.

BREVET, DER ÅBNEDE DØREN

År 1980, da jeg var 19, skrev jeg til Sounds, en af Storbritanniens främsta musiktidningar. Jeg søgte britiske headbangers, män eller kvinnor, som ville blive brevvänner og fortælle om Londons metalscen. Jeg skrev at jeg planlagde at besøge England 1981. I det offentliggjorte brevet stod det "troligen i maj", men jeg havde endnu ikke valgt måned.

Numret af Sounds med Paul Di'Anno | Mit "Write On"-brev i Sounds

Jeg nämnde Judas Priest, Saxon, Motörhead, Tygers of Pan Tang, Yesterday and Today, Iron Maiden, AC/DC, Scorpions og Michael Schenker Group. Jeg avslutade lige på sak: "I förstår hvordan desperat jeg er at komma til England, fordi metalscenen i USA suger."

ET GULV DÆKKET AF LUFTPOST

En brevinkast som den i døren til min pappas hus, der den britiske heavy metal-verden først kom ind i mit liv.

En dag kom jeg hjem fra arbejdet med min pappa og åbnede døren til hans hus. Lyseblå flygpostkuvert lå spredt på gulvet under brevsprækken. Jeg havde aldrig forestillet mig at mit breve i Sounds skulle få et sådant respons. De britiske fansene var fantastiske brevenner. I kuerten fandtes John, Esther, Bernard og mange andre: mennesker som snart skulle blive en del af rejsen, ikke kun navn på papir.

Svar fortsatte at komme. At hålla igång så mange enskilda samtal blev et projekt, så jeg skapade et eget nyhedsbrev for at dele nyheder og bevare kontakten. Hver nyt kuvert styrkede netværket som skulle føre mig gennem England og hele vejen til Schweiz.

Jeg sparade hver breve, band ihop korrespondancen med gummiband og bredde ud svaren over sengen. Hver kuvert var en dörr ind til scenen.

Före e-post, sociala medier og Facebook begyndte hver kontakt med papir, porto og tålmodighed. Brevet i Sounds gjorde meget mere end at ge mig rejsetips: det gav mig et menneskeligt netværk før jeg ens satte min fot i England.

JEG BESTILTE, FØR RABATTEN FORSVANDT

Fordi prisen på 225 dollar ikke skulle være for evigt bestilte jeg British Caledonian-flyget før tilbuddet forsvandt. Derefter annonserades Motörheads konsert i St. Louis den 22 maj 1981. Rejsen var allerede bokad, men jeg tænkte ikke tage af sted före koncerten. Jeg flyttade avresan til dagen därpå.

Den 22 maj så jeg Lemmy, "Fast" Eddie Clarke og Phil "Philthy Animal" Taylor i St. Louis. Den 23:e, stadig fylld af konsertens energi, steg jeg ombord på flyget til London. Gatwick-stämpeln i mit pass er daterad den 24 maj 1981.

Mit passfoto fra 1981 | Inresestämpel fra Gatwick: 24 maj 1981

Jeg havde købt et British Rail-pass i förväg, omkring 200 dollar om jeg husker rätt. Passet blev resans ryggrad. Jeg tog toget fra lufthavnen til en station nær Bernard Does hjem i Stevenage, der jeg tillbringade de første nätterna.

Jeg i mit sovrums i min pappas hus på Genesta Walk | Tonåringen Metal Childs värld: affischer, foton, plader og musik over hele väggarna.

BERNARD DOE - MIN VIGTIGSTE KONTAKT

Bernard Doe, til højre, fotograferet flere år senere bag Shades Records med medlemmer ur Mercyful Fate. Foto af min gode ven Ken "Scorch" Dallas.

Af alle som svarede på mit breve blev Bernard min vigtigste kontakt i England. Hans svar kom fra 17 Livingstone Link, Stevenage, Hertfordshire, SG2 0EP. Mere end 45 år senere er dette stadig den offentlige kontaktsadressen for Metal Forces Magazine.

Bernard beskrev ikke kun scenen. Han tog mig lige ind i den: skivshopping i Soho, koncerten på Lyceum og de mennesker og steder som fåt mig at korsa Atlanten. Da vi drack på en pub bestilte han bitter. Det var nyt for mig; jeg kom fra St. Louis, der jeg drack Budweiser og Busch. Det her var ingen organiseret rundrejse. Mit tågpas, menneskene som svarede på brevet og min kærlighed til heavy metal bestemte ruten.

EN LAST AF HEAVY METAL - BOKSTAVLIGEN

Dagen efter min ankomst tog Bernard mig til Soho. Britiske album og sjutommersingler som var svære eller umulige at finde i St. Louis lå foran mig. Jeg blev helt galen i skivbutikene og skabte umiddelbart et problem for mig selv.

Under de følgende to og en halv uger fik jeg bære al denne vægt af og på tågen. Album er ikke lette. Med singlerne, bagaget og alt andet blev min heavy metal-pilgrimsfærd tung i ordets mest bogstavelige betydning. Oj!

Motivet fra Judas Priests Killing Machine återspejledes i læderbutikkens store malinger.

Vi besøgte også en S&M-læderbutik med nitar der Rob Halford købte tøj til Judas Priest. Flere store malinger viste den læderklædte figuren fra Killing Machine, men uden bandnavn eller titel. De så ud som versioner af originalbilledet.

Jeg købte nitarmband, bælte og patronbæltet. Det blev endnu mere vægt. Udstyret skulle skabe et nervøst øjeblik da tolden åbnede mit bagage i Basel.

DET LONDON, DER BLEV HOS MIG

Jeg tillbringade en natt hos en brevven vars navn jeg ikke længere husker. Nær hans hjem stod en gammel og meget rostig bil. Jeg husker hvordan jeg gik tilbage fra tunnelbanan, så den foran et hus og blev förvånad. Jeg kom fra St. Louis förorter; ikke ens i stadens södra delar havde jeg sett noget liknande.

Jeg ville bada, og hans mamma var tvungen at slå på nogen slags elvärmare så at jeg snabbt kunne gøre det. Den vardagliga detaljen stannade kvar fordi den var så olik hjemmefra. Resor husker ofta för konserter og seværdigheder, men ibland er det en gammel bil, en värmare og insidan af et familjehem som gör et andet land verkligt.

Den unge mannen varnade mig også för skinheads. Jeg bar en jeansjacka täckt af tygmärken ovanpå min svarta motorcykeljacka. För mig var det så en headbanger normalt klädde sig. För honom kunne det dra til sig fel slags mennesker.

ET SAMTALER PÅ TOGET OM REAGAN

På et andet tog begyndte en man prata med mig og nämnde Ronald Reagan. Jeg tänkte: jeg er 19 år og reser gennem England för heavy metal, ikke för amerikansk politik. Jeg havde korsat et hav för at tala om band, plader og konserter, men der satt jeg og behandlades som USA:s representant.

DET VAR IKKE EN TURISTFERIE

Piccadilly Circus var mit enda verkliga turiststopp. Resten af tiden var jeg på tunnelbanan eller et tog, gik til någons hjem, besökte skiv- og läderbutiker, mödte brevvenner eller gik på konserter. Hele rejsen var heavy metal.

En engelsk brevven bjöd ind mig at bo hos hendes föräldre. Efter mere end 45 år husker jeg ikke hendes navn, men jeg husker at de tog emot mig meget väl: jeg fik et eget sovrum og en egen säng.

Hun og en ven tog mig för att träffa Neal Kay på det berömda Bandwagon Heavy Metal Soundhouse. Vännern körte en pytteliten bil i vansinnig fart på småvägar. Derefter kom rondellerna. Der jeg bodde fandtes inga sådana 1981, og han tog dem som om bilen gik på räls. Rejsen dit og hjem er nästen lika levande i minnet som mötet med Neal Kay. Han körte som en galning.

AMERIKANSK METAL TIL NEAL KAY

Neal Kay | Bandwagon Heavy Metal Soundhouse

Jeg lærde kende Mike Varney gennem Shrapnel Records-annonserne som publicerades i Guitar Player. Der stod at hans nye skivbolag søgte tio fremstående gitarrister i USA til U.S. Metal: Unsung Guitar Heroes. Jeg skrev til den offentliggjorte adressen, og så begyndte relationen som ledte fram til dette øjeblik.

Jeg havde med mig et kassetband som Mike gett mig, med musik avsedd for næste U.S. Metal. Jeg lade det direkte i händerna på en af Storbritanniens mest inflytelserika heavy metal-DJ'ere. Det viktiga er at et 19-årigt fan fra St. Louis tog den framväxande amerikanske heavy metalen til Soundhouse. Hele min historie om Mike Varney kommer i et andet nummer.

LETTERS

Send To: Guitar Player
20605 Lazaneo, Cupertino, CA 95014

I wrote to let you know how much I enjoyed your article on me in the April '80 issue. People fill a need in the music world that no one else reaches. You serve the entire community of guitarists, both esoteric players up, and that helps us all.

Peter W. Lang
Minneapolis, MN

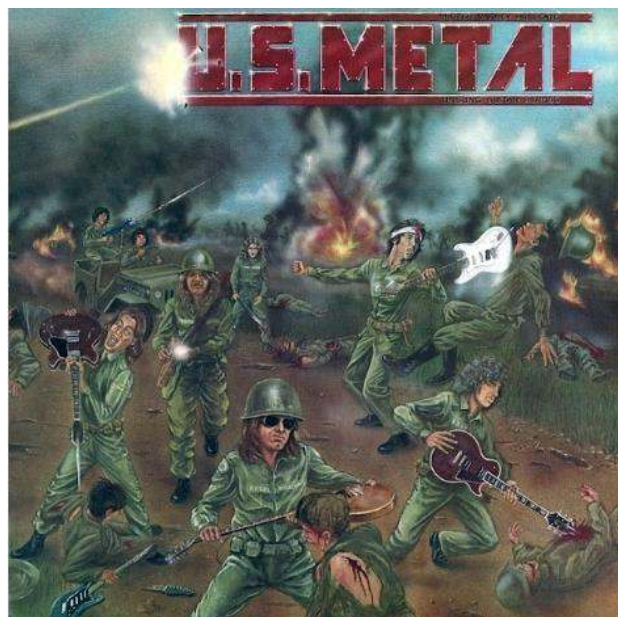
I not forthcoming to any responders. Thanks for patience. As always, I remain

Leslie West
Leslie West's Guitar
New York, NY

Shrapnel Records is a new label dedicated to the art of heavy metal rock and roll. We are presently scouring the States for the ten hottest metal guitarists to appear on our forthcoming release *U.S. Metal: Unsung Guitar Heroes*. The guitarists must annihilate a la Van Halen, Ulrich Roth, Michael Schenker, etc. We want the best from the U.S. We know there are many incredible guitarists who never achieve national recognition. This project will not tie the band up to a long-term contract, but it will be a good vehicle to major label interests. If you know of any guitarists who fit this description, please have them send a non-returnable cassette to me by November 1, 1980.

Mike Varney
Shrapnel Records
Box 1176
Novato, CA 94947

I received the June '80 issue and want to express my thanks for having you share some thoughts with your readers in *Guitar Magazine* and its readers. It never ceases to amaze me that no matter how big you get, you never forget. The current favorite established artists are always grateful, and I think that's great because then we guitarists can look at each other and the people we meet at a look at all of us. Annie Bertie brought up a big mention for doing such a wonderful job writing out all we talked about when we first met, talk in, and the really draws. Once again the usual fill is to cover me by from the cover to the center page. It does a custom job. It always takes a lot of time, I would imagine. Great attention on page 44 that the G acoustic series amps soundly revolves over the G series. Wonderful piece.

Mike Varneys annonce for Shrapnel Records i Guitar Player, oktober 1980,

annonseren jeg svarede på og hvordan jeg lærde kende Mike | U.S. Metal: projektet som opvarmningsband framväxande amerikanske musiker med den britiske publik som Neal Kay hjalp til at bygge.

31 MAJ 1981 - THE LYCEUM, LONDON

Angel Witch, Vardis, White Spirit og Raven på Lyceum i London den 31 maj 1981.

Bernard tog mig til exakt den slags koncert som fåt mig at korsa Atlanten: Angel Witch, Vardis, White Spirit og Raven på samme affisch. Han placerade mig mit i New Wave of British Heavy Metal mens den stadig utvecklades, ikke som historia uden som en levande scen.

Angel Witch, et af de centrala banden i rörelsen som jeg havde rest dit for at opleve.

MOTORCYCLE IRENE ÅBNER DØREN TIL BACKSTAGE

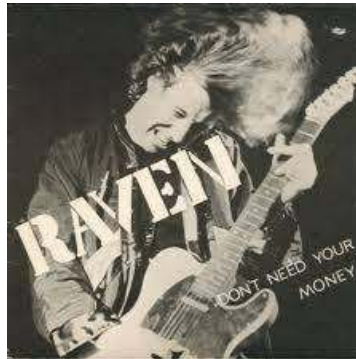
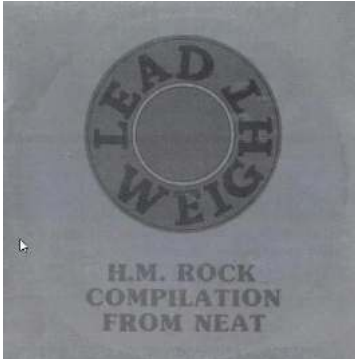

Motorcycle Irene med Lemmy på et foto publiceret i Sounds. Irene fotograferedes ofta med Lemmy da han var i London.

På Lyceum kände jeg igen Motorcycle Irene fra Sounds og presenterade mig. Hun var berömd i den värld som bladet dokumenterade. Irene tog mig backstage til Vardis lille omklädningsrum. Det var ingen enorm rockstjärnesvit, men for en 19-årig amerikansk headbanger var det endnu en dörr som öppnades til den britiske scenen.

Det var dette som "Write On"-brevet havde gjort muligt. Svaren ledte til Bernard, Bernard til koncerten og en presentation inde på lokalen til backstage. Jeg læste ikke længere om scenen flere måneder senere i en amerikansk tidskrift. Jeg havde klivit lige ind i den.

RAVEN - EN KONTAKT SOM VARET I 45 ÅR

Lead Weight, Neat Records-samlingen som introducerede mig for Raven | Ravens debutalbum Rock Until You Drop

Jeg var allerede et stort Raven-fan da Bernard tog mig til Lyceum. Første gangen jeg hørte dem var på Neat Records berømte samling Lead Weight. Derefter fulgte jeg singlarna og debutalbumet Rock Until You Drop. Det er stadig et af mine tio favoritalbum. Wacko blev vild og sparkede trummorna fra podiet.

At se Raven på Lyceum var ikke at opptække et okänt opvarmningsband. Det var chansen at äntligen se et band jeg allerede älskade, i England, mens musikken skete. Jeg kunne ikke vide at jeg mere end fire årtier senere stadig skulle gå på deres koncerter, have kontakt med John Gallagher og träffa dem hver gang Raven vendte tilbage til St. Louis.

"DEN BEDSTE MUSIK TIL LÆSNING NOGENSINDE"

Da Raven spelade i St. Louis våren 2026 framförde de "Inquisitor", originallåten fra Lead Weight som min ven Ken "Scorch" Dallas og jeg älskade. Senere parkerade jeg bag släpet og lät strålkastarna være tända så at de kunne se mens de lastade. Jeg spelade Judas Priests Sad Wings of Destiny mens John og hans bror Mark bar ind udstyret. Båda sjöng med til et af sina favoritalbum.

Mark Gallagher, Wade Brooks og John Gallagher bag släpet efter lastningen, upplysta af mine strålkastare og en gatlykta. John og Mark rör sig så meget at det er svårt at få et foto.

Da släpet var stängt sagde Mark til mig: "Det der måtte være den bedste lastmusiken nogensinde." Bernard havde tagit mig for at se Raven i London 1981. Fyrtiofem år senere stod jeg stadig der, så Raven spela og delade et af heavy metals bedste album med John og Mark Gallagher.

En koncertkontakt som skapades 1981 levde stadig 45 år senere.

JOHN, HEMLAGAD MAT OG WHITESNAKE

En anden brevven, John, tog mig for at se Whitesnake. Vi kom bra överens, og jeg hoppas at han läser dette en dag. Hans mamma havde et meget fint hus med trädgård og gav mig en minnesvärd måltid: färska grönsaker og köttgryta. Efter at have levt fra et tog og en främlings hus til næste betydde det meget at blive välkomnad og få mat. De flesta dagar åt jeg fish and chips inslaget i tidningspapper. En gang gik jeg til McDonald's i London, og det var hemskt, ikke alls som hjemme.

ET BESÖK PÅ APOTEKET

Under rejsen fik jeg ondt i halsen. John tog mig til en chemist, det som vi i USA skulle kalde et apotek. Jeg fik en flaske medicin, men den var ikke sötad som hostmedicinen jeg kände til. Det var ren medicin og smaken slog til direkte. Ikke undra på at sången sagde: "En sked socker hjælper medicinen ner." I USA sötar vi hostmedicin. Den britiske flaskan gjorde inga eftergifter.

John körte en meget liten kompaktbil. At sitta der bak mens han körte på vänster sida föltes helt fel for mig. Noget var trasigt i växelspaken, så hans flickvän växlade fra passagerarsätet. Hun havde med sig sin ven Lucy.

Jeg bar min tunge svarta motorcykeljacka. Koncerten var fullsatt, med ståplats og fri placering. Längst bak, inträngda bland svettiga fans uden ventilation, var hettan brutal. Jeg tog af jackan og holdt den under hele koncerten. Det hjalp, men jeg fik skydda og bära det tunge lädret mens publiken pressade fra alle håll.

GULE LYS EFTER KONCERTEN

Efteråt husker jeg färden under Londons gule gatlyktor. Färgen og stämningen liknade et Iron Maiden-omslag. Ljusen, den lille bilen, flickvännen som växlade, folkmassan og den tunge jackan smälte samman til et enda minde.

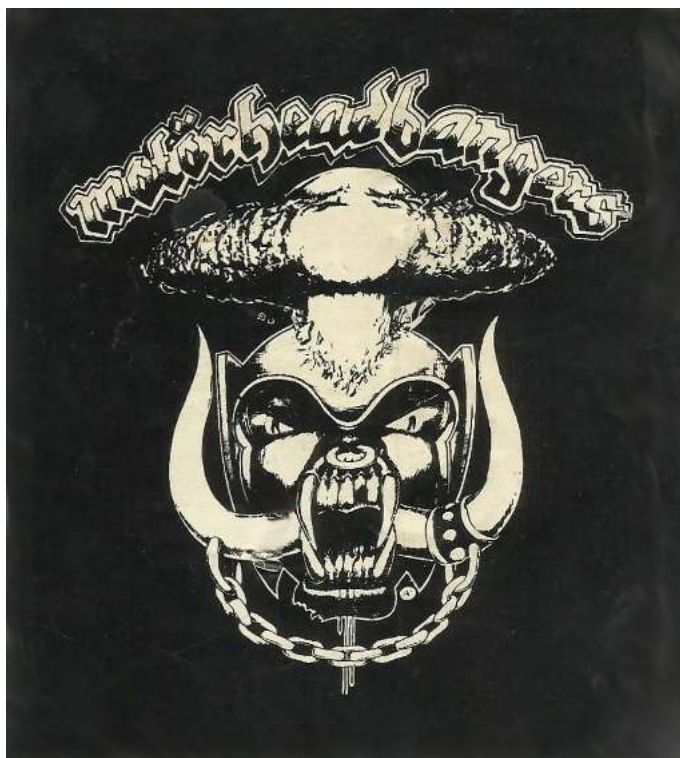
Koncerten var viktig, men det var også Johns mammas trädgård og mat. Därför kan berättelsen ikke reduceras til band og datum. Hemmen, familjerna, vägarna og de främmande bilarna var också en del af pilgrimsfärden.

BREVVENNERNES JERNBANE NÅR BLACKPOOL

Mit British Rail-pass og människorna som svarede via Sounds förde mig gennem landet. Til slut rejste jeg norrut til Blackpool for at träffa en brevven. Jeg husker ikke længere hendes navn, men hun var betydligt äldre end jeg og anledningen til at jeg kom dit.

Vid noget tilfælde hamnede vi vid havet, måske inde på en bar med store vindue mod vattnet. Dagen var meget mulen. Bølgerne så kraftiga ud og vattnet var mørkt og grumligt. Min enda jämförelse var Pensacola i Florida, med vita stränder og et lyst Mexikanska golfen. Blackpool liknade ikke dette alls. Den grå himlen og det upprörda havet gav platsen en helt anden stämning, og bilden stannade kvar hos mig.

Helen Taylor og hendes rumskamrat hämtade mig. Jeg husker at Helen verkade lite irriterad på den äldre brevvännen. Da jeg ser tillbaka misstänker jeg at noget missförstånd havde uppstått mellan dem. Då förstod jeg det ikke riktigt, og jeg vill ikke hitta på detaljer nu. Jeg husker den ubehagelige følelsen og derefter hvordan jeg tog af sted med Helen mod oplevelsen som skulle ændre min plads i Motörheads värld.

Officiellt medlemsbevis fra Motörheadbangers 1981, tillhörande min ven Ken "Scorch" Dallas. Et eksempel på klubben som opvarmningsband os direkte med Helen Taylor og Motörhead.

Før jeg lämnade St. Louis var jeg allerede medlem i Motörheadbangers og havde skrivit til Helen om rejsen. Kontakten fandtes alltså før hun hämtade mig i Blackpool; vårt möte var ingen tillfällighet.

Helen var syster til Phil "Philthy Animal" Taylor og en af personerna bag den officielle klubben. Det som skete efter at hun hämtade mig blev et af de avgörande ögonblicken i mit liv inom heavy metal.

AFTENEN, DER SATTE MIG PÅ LANDKORTET

📷 Motorhead drummer Phil Taylor visits his former home at Elder Square, Ashington, with parents Colin and Margaret, March 24, 1982 (Image: Newcastle Chronicle)

Phil "Philthy Animal" Taylor med sina föräldre Colin og Margaret Taylor foran familjens tidigare hjem i Ashington den 24 mars 1982. Foto: Newcastle Chronicle.

Helen og hendes rumskamrat tog mig til Colin og Margaret Taylor, Phils föräldre. Föreställ jer mig 1981: et 19-årigt fan fra St. Louis foran TV:n i deres vardagsrum. Nogle dagar tidigare havde jeg sett Motörhead spela i St. Louis. Nu var jeg i England med Phils föräldre, Helen og hendes rumskamrat og så privata Motörhead-filmer som herr Taylor havde spelat ind.

Det var inget material jeg kunne hitta i en butik eller se på bio. Det var herr Taylors inspelningar, visade for mig inde i Phils familjehem. Jeg havde korsat Atlanten for at komma närmare scenen, men jeg havde aldrig kunnat planera en så personlig aften.

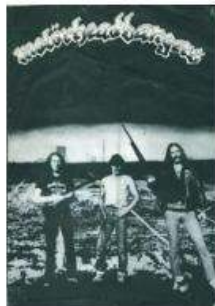
Efter den oförglömliga kvällen bodde jeg i Helens lejlighed. Næste dag tog hun mig til sin pappas fotostudio. Der inde lå det lille kontor der hun drev Motörheadbangers.

MOTORHEADBANGERS

Fanzines by Helen Taylor and Paul Hadwen

Motorheadbangers 1
12 pages
Feb. 1980 **SOLD**

Motorheadbangers 2
16 pages
Sep. 1980 **SOLD**

Motorheadbangers 3
16 pages
Feb. 1981 **SOLD**

Motorheadbangers 4
16 pages
May 1981 **SOLD**

Motorheadbangers 5
16 pages
Nov. 1981 **SOLD**

Omslag til Motörheadbangers-fanzinen som Helen Taylor og Paul Hadwen gav ud mellem februar 1980 og november 1981.

"KAN DU HJÆLPE OS I NORDAMERIKA?"

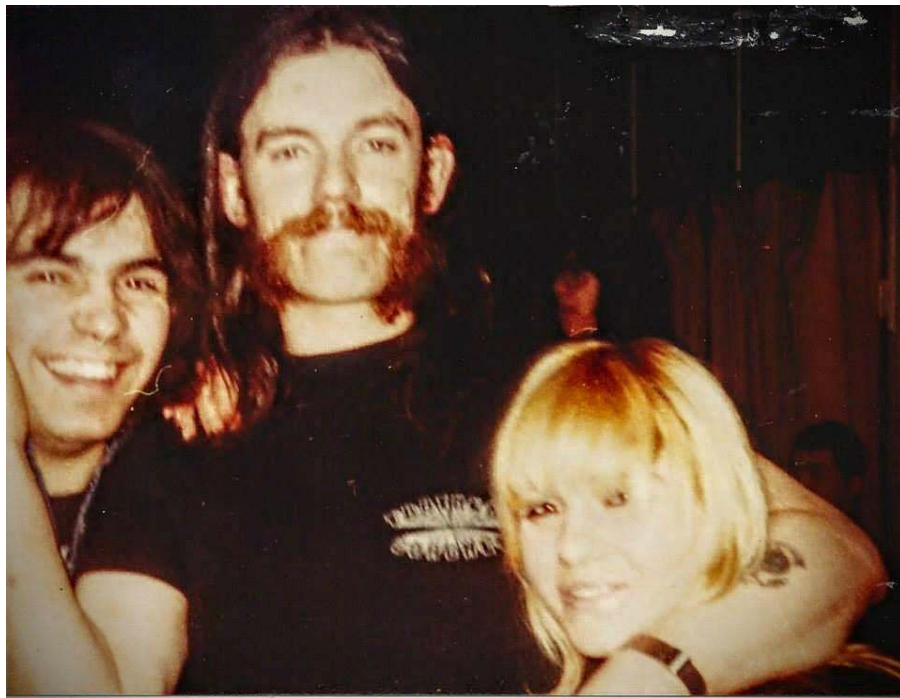
På det lille kontoret spurgte herr Taylor om jeg ville hjælpe til med medlemskapen i Nordamerika. Jeg havde kommit som et ungt amerikansk fan med breve, plader og et tågpas. Nu bad Phil Taylors far mig at gå med i teamet og representera Motörheads officielle klubb i USA og Kanada.

Jeg svävade på moln. Kvällen före havde jeg välkomnats i familjens hjem og sett deras filmer med Phils föräldre. Näste dag anförtröddes jeg Motörheadbangers Nordamerika.

Inbjudan förändrade min position fullständigt. Jeg var ikke længere kun et fan som søgte den britiske scenen. Jeg havde en officiell roll, en direkte koppling til Motörhead og ansvaret at bygga netværket i Nordamerika. Det gav fansene en anledning at kende til namnet "Metal Child".

BASEL, SCHWEIZ - SOM ET POSTKORT

Senere rejste jeg til Basel for at besøge min brevven Esther Kessler. Gennem Esther lærde jeg kende og blev ven med hendes bror Lawrence, sanger i Sorcerer. Lawrence flyttede senere til St. Louis og blev låtskriver og sanger i Hell Patrol, et navn hämtat fra en Raven-låt.

Lawrence Kessler til vänster, Lemmy i mitten og Esther Kessler til höger.

SORCERER REPETERAR

Lawrence tog mig til en repetition med Sorcerer. Det var en anden slags tillträde: ikke en stor Londonkonsert, uden et europeiskt band som arbetade i sin egen replokal. "Night Stalker", som fandtes på demon, blev min favoritlåt. "I Am the Underworld" var en anden fantastisk Sorcerer-låt.

Efter repetitionen tog Lawrence med mig for at dricka øl med gitarristen Ralph. Vi satt utomhus og drack höga glas fatöl. Jeg sparade glaset som souvenir, endnu en dum idé da jeg allerede bar plader, læder, nitar, patronbälten og bagage gennem Europa. Men som 19-åring føltes det som noget jeg måste ta med hjem.

Basel var pittoreskt, rent og färgstarkt. Moderna butikker lå i gamle byggnader og Alperna rejste sig i bakgrunden. Da jeg satt ute med Lawrence og Ralph, med øl foran mig og bergen længere bort, føltes det som at befinna sig inde i et vykort.

Baselstämpel: 2 juni 1981 | Åter i St. Louis: 10 juni 1981

TOLDEN ÅBNER HEAVY METAL-BAGAGEN

Jeg kunne ikke et ord tyska. En tulltjänsteman i Basel åbnede mit bagage og hittade nitarmbanden, bältena og patronbältena jeg köpt i Soho. Jeg blev nervös fordi jeg ikke kunne förklara noget.

Som tur var talade en man som kommit med Esther tyska med tjänstemannen og forklarede situationen. Det fungerade. Jeg fik passera med min märkliga last i behåll: plader, læder og det höga ölglaset.

Jeg vendte tilbage til England via Heathrow den 6 juni og kom til St. Louis den 10:e. Stämplarna i mit originalpass bevarar rutten.

FRA LUFTPOST TIL FACEBOOK

New Wave of British Heavy Metal var ikke historia for mig 1981. Jeg rejste til England mens det skete.

Reklameskiltet gav mig idéen. Brevet i Sounds åbnede scenen. Bernard Doe var min viktigaste kontakt. Neal Kay fik Mike Varneys amerikanske kassett. Raven blev en forbindelse som stadig lever. Helen Taylor og hendes forældre förde mig direkte til Motörhead. Esther opvarmningsband mig med Schweiz, Lawrence, Sorcerer og en vänskap som senere nådde St. Louis.

MOTORHEADBANGERS. The Official Motorhead Fan Club. Send Self-Addressed Stamped Envelope for Details to: 5563 Genesta Walk; St. Louis, MO 63123

MOTORHEADBANGERS. The Official Motorhead Fan Club. Send Self-Addressed Stamped Envelope for Details to: PO Box 28088, St. Louis, MO 63119

Postadressen for Motörheadbangers i St. Louis som jeg använde som Helen Taylors nordamerikanska samordnare. Annonser i Circus, september og november 1981. Jeg skaffade en postbox.

Ingen relation begyndte på internet. De begyndte med håndskrivna breve, internationellt porto, förtroende og viljan at rejse. Flere årtier senere blev Facebook navet som lät mange, däribland Bernard, Helen og Esther, återknyta kontakten og fortsætte hålla kontakt.

Det som begyndte med en reklameskilt for 225 dollar blev et netværk af livslånga vänskaper og erfarenheter. Rejsen var ikke kun en semester eller en samling koncerter. Den blev avgörande for Metal Child og for den person jeg blev.

LYSSNA PÅ BÅDA VERSIONERNA I THE MOTÖRCAST

For flere detaljer med vores egne röster, lyssna på min og Helen Taylors intervjuer med Howard H. Smith i The Motörcast, Motörheads officiella podcast. Sök på Spotify efter avsnitten med Wade Brooks og "Philthy's Sister - Helen Taylor".

Spotify: open.spotify.com/show/3nNDVqkgJTBjCkuj2xHSX

Motörheads officiella annonse for intervjun med Helen Taylor i Motörcast, fotograferad med sin bror Phil "Philthy Animal" Taylor.

FORTSÄTTELSE FÖLGER

Dette er min historie, og den fortsätter da flere navn, fotografier og minder återvänder.

ET MEDDELANDE TIL LÆSERNE

Det her er et fanzine. Jeg tar ikke betalt for det. Det finns på www.metalchild.com for läsning online eller nedladdning. Om du har PDF-filen får du gärna skicka den til gamle heavy metal-venner. Återupplev minnena med gamle kamrater. Nogle foton i dette nummer publicerades ursprungligen i Sounds. Minnena, fakta, fotografierna og rättelserna er mine; jeg gav berättelsen i delar og ChatGPT hjalp mig at organisera og väva samman den til en läsvärd historie. I april fik jeg en varning i form af en hjärtinfarkt. En artär var til 99 procent blockerad og behövde tre stentar, fire totalt. Jeg er pensionerad og vores dotter og vores barnbarn bor hos os. Pensionen har gett mig tid. Minnena strömmar tillbaka. Det er ganske enkelt at ladda upp foton til ChatGPT og fortælle historierne kring dem. Det er mange timmars redigering, men det er meget roligt. Vänliga hälsningar, Wade "Metal Child" Brooks. Mine barnbarn kallar mig Opa.

KONTAKT

Wade "Metal Child" Brooks

E-post: wadealanbrooks@gmail.com

Webb: www.metalchild.com

St. Charles, Missouri, USA - samtaler eller SMS: 314-690-8320

Kontakta mig om du behöver skicka något med post, så ger jeg dig min aktuella adress.

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

@MetalChildOfficial

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied ...more

[Facebook](#)

Customize channel

Manage videos

YouTube youtube.com/@MetalChildOfficial

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

5.8K followers • 30 following

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to fan letters for Rod Smallwood, Promotion for Trouble & Exciter.

Media/news company

Professional dashboard

Edit

Advertise

Facebook facebook.com/MetalChildMidwestHeavyMetalPromotions

PRODUKTER

KOMMER SNART

T-shirts, kepsar, knappar, klistermärken og tygmärken til rimliga priser

Kommande nummer: Bon Scott og AC/DC, NWOBHM, Iron Maiden, Saxon, Trouble, Exciter, Jaguar, Mike Varney, Raven, Bernard Doe og flere.

